

Kâinat öyle bir saraydır ki, yıldızlar o sarayın kandilleridir. Dünya ise o sarayda sadece küçücük bir odadır. Hiç mümkün müdür ki, bir saltanat, bilhassa böyle muhteşem bir saltanat, iyi hizmetle itaat edenlere mükâfatı ve isyan edenlere cezası bulunmasın? Burada yok hükmündedir. Demek, başka yerde en büyük bir mahkeme var ve oraya erteleniyor.

Bu kainat sarayının sultanının hadsiz kerem ve ikramına şahit oluyoruz. Cömert ve kerim olan kişi kısa bir süre sonra ikramını kesmez. Ebedi kerem, ebebi ikramı gerektirir. Demek ki ölümle iş bitmiyor. Ahirette devam edecek. Yoksa elemin bitmesi, lezzeti netice verdiği gibi, lezzetin bitmesi de elemi netice verir.

Hiç mümkün müdür ki, her işinde nihayet derecede adalet ile iş gören bir Âdil-i Hakîm, mahlukatının hukukunu muhafaza etmeyerek, mazlumun hakkını zalimden almasın ve adaletini hiçe indirsin? Bu adalet burada yok hükmündedir, demek başka yerde bir en büyük mahkeme ve adalet diyarı vardır ve olmalıdır.

Madem her cemel ve kemal sahibi, cemalini ve kemalini görmek ve göstermek ister. O hâlde nihayetsiz cemalin ve kemalin sahibi olan Allah elbette cemel ve kemalini görecek ve gösterecektir. Cemel ve kemal baki ve ebedî ise, o zaman fânî seyircilere razı olmayacak ve ebedî bir şekilde gözükme ve tecelli etmek isteyecektir. O hâlde bu seyircilerin de baki olması gerekir. Bu da ahiretin varlığını gerektirir.

Peygamberimiz (sav) ibadetinde bir ebedi saadet için dua ediyor. O zatın ibadeti, ona tabi olan bütün ümmetinin ibadetlerini tazammun eder. Yani o zatın istediğini bütün ümmeti istiyor ve bütün peygamberler de istemiştir.

“En adi bir mahlukun en küçük bir ihtiyacı için yaptığı duaya icabet eden Allah, elbette en büyük bir kulunun en yüksek bir matlubu için yaptığı duaya icabet edecektir...”

Kim şu âleme dikkat ile baksa görür ki, bu âlemde muhteşem bir saltanat ve rububiyet hükmediyor. Böyle haşmetli faaliyet ve icraatlar ile celalini ve azametini gösteren Allah, hiç mümkün değildir ki, sadece şu fâniler üzerinde dursun ve haşmet ve celalini hakkıyla gösterebileceği baki bir memleketi icad etmesin. Elbette böyle bir saltanat kendine layık mahluklar ve haşmet ve celaline mazhar bir halk ister.

AHİRETİN VARLIĞINA DAİR AKLI DELİLLER

Şu âleme baktığımızda görüyoruz ki, küçük-büyük, her şeyin amelleri muhafaza edilip saklanıyor. Mesela: Bütün ağaçlar ve çiçeklerin program ve amelleri çekirdeklerinde muhafaza ediliyor ve bir sonraki baharda amelleri neşr oluyor. İşte şu hıfzıyet işaret eder ki, amel defterleri açılacak ve bilhassa mahiyetçe en büyük bir mahluk olan insanın büyük olan amelleri, mühim olan fiilleri, mühim bir hesap ve mizana girecek ve amel defteri neşredilecek.

Acaba hiç mümkün müdür ki, Allah tekrar ve tekrar vadettiği ve kendisiyle korkuttuğu şeyleri getirmeyerek -hâşâ- hem kendi cehlini ve âczini gösterecek hem de peygamberlerini ve evliyasını yalancı çıkartsın? Hayır, asla olamaz!

Demek ahiretin varlığını inkâr edenler, Allah'ı cehaletle, âcizlikle ve yalancılıkla itham etmektedirler ki; bu azîm cinayetin cezası da elbette cehennem olacaktır.

Baharda görüyoruz ki, küçük ve büyük hayvanat ve nebatattan üç yüz binden fazla nev tekrar diriltiliyor, kışın ölen mahluklara tekrar hayat veriliyor. Bütün ağaçların ve otların kökleri ve bir kısım hayvanlar aynen ihya edilip iade ediliyor. Yaratılan o mahluklar, neredeyse bir önceki kışta ölen mahlukların aynısı oluyor. Acaba bu kadar numune ve misalleri müşahade ettiğimiz hâlde, insanın diriltilmesini akıldan uzak görüp inkâr etsek, ne kadar divanelik olduğu anlaşılabilir mi?

"Hiç mümkün müdür ki Cenab-ı Hak, insana bu kadar kıymet versin, onu sevsin, kendisini ona sevdirtsin ve her vakit ona kıymet verip sevdiğini nimetleriyle hissettirsin ve daha sonra onu yokluğa mahkûm edip bir çiçeği yaratmak kadar kendisine kolay olan cenneti onun için yaratmasın, ebedî saadete onu mazhar etmesin? Hayır, asla olmaz!"

Anne karındaki bir çocuğun azalarını, anne karında kullanamamasının, kullanabileceği bir âleme işaret etmesi gibi. Nasıl anne karındaki bebeğin azaları, dünyaya işaret ediyor ise; aynı şekilde dünya da ahiret âlemine nispetle, anne karı gibi dar ve sınırlı olduğu için, insanın latife ve duyguları da ahiret âlemine işaret ediyor. Mesela kalp ebedi yaşamak arzu ettiği hâlde, dünya geçici ve fanidir. Ruh, latif ve nurani bir varlıktır, dünyevi ve cismani kayıtlardan sıklar ve bunadır. Demek daha nurani ve latif olan bir âlemi talep ediyor.

Peygamber Efendimizin binden fazla mucizesi, teker teker ahiretin varlığına delildir. Yani her bir mucizeyi ahiretin varlığına delil yaparsak, bu doğrudur ve haklıdır. Zira her bir mucize o zatın peygamberliğini ispat eder. Madem peygamberdir, elbette verdiği haberler de haklıdır ve doğrudur. Madem ahiretin geleceğinden haber vermiştir, elbette gelecektir. O hâlde diyebiliriz ki, ahiretin delilleri, peygamberler ve onların mucizeleri adedince.

**MEV
İDAM DEĞİL; TEBDİL-i MEKÂNDIR,
KABİR İSE
ZULÜMATLI BİR KUYU AĞZI DEĞİL;**

**NURANİYETLİ
ÂLEMLERİN KAPISIDIR.**

RİSALE-İ NUR / SÖZLER

Şimdi bak ! Allah'ın rahmet eserlerine:
Yeryüzünü ölümünün ardından nasıl diriltiyor.
Bunu yapan, elbette ölüleri de öylece diriltecektir;
O herşeye hakkıyla kâdirdir.

(Rum Sûresi: 50.âyet)